

Turkuaz

Kültür – Sanat - Edebiyat

Gamze Sude KILINÇ **HAYALLERİMİZ**

Hayal etmek insanın beyninde gerçekleştirdiği duygu, düşünce ve geleceği canlandırmaktır diyebiliriz. Gelecek ve umut vaat eden her şey hayallerle başlar. Bizler için amaç ve hedef yaratarak onun peşinden gitmek için mücadele vermemizi sağlar.

Kimimiz mutlu bir yuva, kimimiz son model arabalar, kimimiz de başka başka şeyler hayal ederiz. Ama hayal etmekten vazgeçmeyiz. İnsanları bugünkü düzeye getiren hayaller değil midir zaten?

Hayallerimiz bizi gerçeğe bağlayan çok önemli etkenlerdir. Hayal kurmayı bilmeyen insan nasıl yaşayacağını bilmiyordur. Hani derler ya "Planlı yaşamak gerek ." diye. Hayaller aslında gelecek ile ilgili planlarımızı da içinde barındırır.

Yahya Kemal "İnsan dünyada hayal ettiği müddetçe yaşar." diyor. Evet insanı insan yapan özelliklerden biridir hayal kurmak. Geleceğe dair, hayata dair yani bize dair hayallerimiz var hepimizin.

Ve hayalleri yok gibi davranan insanlar vardır. Aslında hayalleri vardır; ama karamsarlığa kapılıp olmayacağından korkarlar. Sadece önündekine, elinde olanlara bakarlar. Onlar hayattan en çok korkanlardır. Sevgiyi tatmak istemezler, sevmek istemezler.

Aslında hayal kiminin isteği, kiminin geleceği, kiminin kaçış yoludur. Ama hepsinin tek bir ortak noktası vardır. Hayal, hayal eden kişinin ruhudur.

Ayşegül ARICI **HAYATIN KANUNU**

Yaşanmışlıklar mıdır bizi büyüten yoksa akıp geçen yıllar mı? Aslında akıp geçen yıllar içinde oluşmuyor mu yaşanmışlıklarımız? Belki de tecrübe diye adlandırdığımız kavram budur. Oluşan tecrübelerimiz sonucu da hayatı anlıyoruz. Yaşıyor, görüyor ve büyütüyoruz. Zaman geçtikçe tecrübelerimiz artıyor ve hayata dair beklentilerimiz azalıyor. İnsanlara bakış açımız değişiyor. Bununla birlikte yaşamayı öğreniyoruz belki de.

Lakin on sekiz yaşında olan bir genç de kırk yaşında bir adam kadar tecrübeli olabiliyor. Çünkü asıl tecrübeleri oluşturan zaman değil, hayatta yaşayıp gördüğümüz olaylardır. Tecrübeli insanları diğer insanlardan farklı kılan durum da bu zaten. Tecrübeli olan insan daha akıllı ve temkinli oluyor. O insanlardan alacağımız güzel öğütler bizim olaylara bakış açımızı değiştirir. Bir olaya yaklaşırken bir şeyleri biliriz ve temkinli yaklaşırız. Bu nedenle çevremizdekileri, nasihatlerini büyük küçük demeden dinlersek hata yapma oranımız azalır. Yani hayata; yaşayarak, çevremizdekileri dinleyerek ve büyüyerek atılıyoruz. Bu da hayatı bitiriyor olağan olarak. Çünkü hayatın kanunu bu...

Hasbiye BAYKAN

Abdullah KUZUCU **RİCALI BİR GECE**

Yalnızlığa harmanlanmış
Karanlıkla kavrulmuş bir gecede
Sessizliğin imtihanında
Mehtaba dağlanıyor gözlerim.

Kaçamıyorum yüreğimden.
Affet.

İçimden geliyor...
Geceleri savaşıyorum düşüncelerimle
Silahım tutukluk yapıyor.
Bir hançer alıyorum,
Şiddetle bilenmiş.
Giremiyorum düşüncelerime.

Eteklerinde güneş olan
Ateşlerin en mavisinden
Merhamet diliyorum.
Bu gece soğuk
Ve üşüyorum.
Söz, bir daha olmaz.
Yalnız bu gece
Bir acıyla değil
Yorganla örtülmek istiyorum.

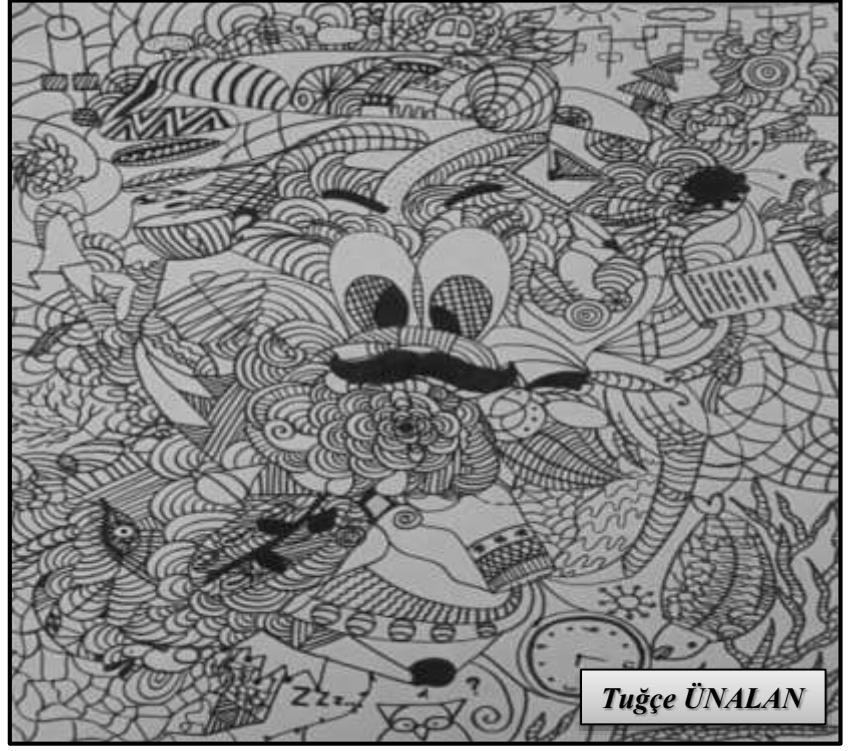
Adımlar ve adamlar
Zifiri kadınlar sokaklarda
Köşelerin en kuytusunda
Tel tel dökülüyor hislerim.

Yeni ve yaşanmamış
Tadılmamış acılar tatmak istiyorum bedenim.
Bir nefesi için canımı vereceğimin
Ellerinde yoğrulmuş bir acı
Zikrimde gözleri görünenin
Zikrinden dökülen en acı lafı
Merhem biliyor unutkan günlerim.

Gurbet GÜNENÇ
SENSİZ BEN

Sabah doğan güneş bugün seni yanımda göremeyince kara bulutların ardına gizlenerek usulca seni sordu bana. Cevap veremediğimi gören bulutlar kara demeden, ak demeden kalbinin akıttığı damlaların hakimiyetini kaybederek gözlerinden akan yaşlara hakim olamadı ve yağmurlar yağdırmaya başladı. Ellerime düşüp orada senin, elimi tutmadığını gören damlalar, kıyafetlerime düşüp orada üstüme sinen kokunu bulamayan damlalar, saçlarımın arasından senin ellerinin sevgiyle geçmediğini anlayan damlalar seni sordular bana. Cevap vermeden usulca gözlerimden akan o damlaları orada bırakarak yoluma devam ettim. Benim yanımda seni göremeyince, kaldırım taşları da dayanamadı, kalbim gibi çatlamaya başladı birden ve seni sordu bana ve ben yine cevap vermeden yoluma devam ettim. Derken senin suladığın, sevginle beslediğin ağaçlar da seni göremeyince senden güç alamayınca yapraklarına sahip çıkamadı ve yavaş yavaş bırakmaya başladı, sarardı, soldu ve sen varken o rengarenk neşesi, sen gittikten sonra yerini sararıp solmaya bıraktı. Sen varken etrafını masumiyete bürüten kar, sen yokken helak oldu, dayanamadı ve tüm gerçekleri gösterdi. Sararıp solan dallardan kara çamurlara kadar her şeyi... İçinde sakladığı o hüznü, o acıyı daha fazla gizleyemedi... Ona da benim gibi sensizlik zor geldi ...

Sensizlik ruhsuz bir bedene benzer. O bedene hayat veren ruhtur. Ruh olmayınca geriye cansız bir beden kalır.

Benim de bedenimin ruhu, gözlerimdeki ışıltı, dilimdeki söz, kalbimdeki huzur, yüzümdeki neşe sendin, sen benim hayatımdın.

Sen benim için bunlarken bu tabiat için de bir başka bahardın. Her daim çiçekleri solmaya yüz tutan ağaçlarda sevgiyle baktığında bülbüller şakıtan, yağmurun damlalarını mutluluktan akan gözyaşı yapan, kara; masumiyeti öğreten, güneşe; o güzel tebessümünden veren bir başka bahar ...

Naciye YAZAL
EY YOLCU

Bir adam el uzatıyor,
Dönüp de baksana ey yolcu!
Bir kuşun kanadı kırılmış,
Tutup da sarsana ey yolcu!

Bir çocuk ağlıyor,
Merdivene oturmuş.
Başını kaldırıp da
Baksana ey yolcu.

Her yer sallanıyor,
Etrafta yıkılmış evler,
Elindeki aleti bırak da
Bir yardım et ey yolcu!

Bir düşün derim
Sakin unutma ey yolcu!
Hayatında mı internet var,
İnternetin içinde mi hayatın?

Şeymanur SAĞIROLMUŞ
ÇANAKKALE

Sustu deniz
Sustu düşman
Sustu Gelibolu
Sustu Çanakkale

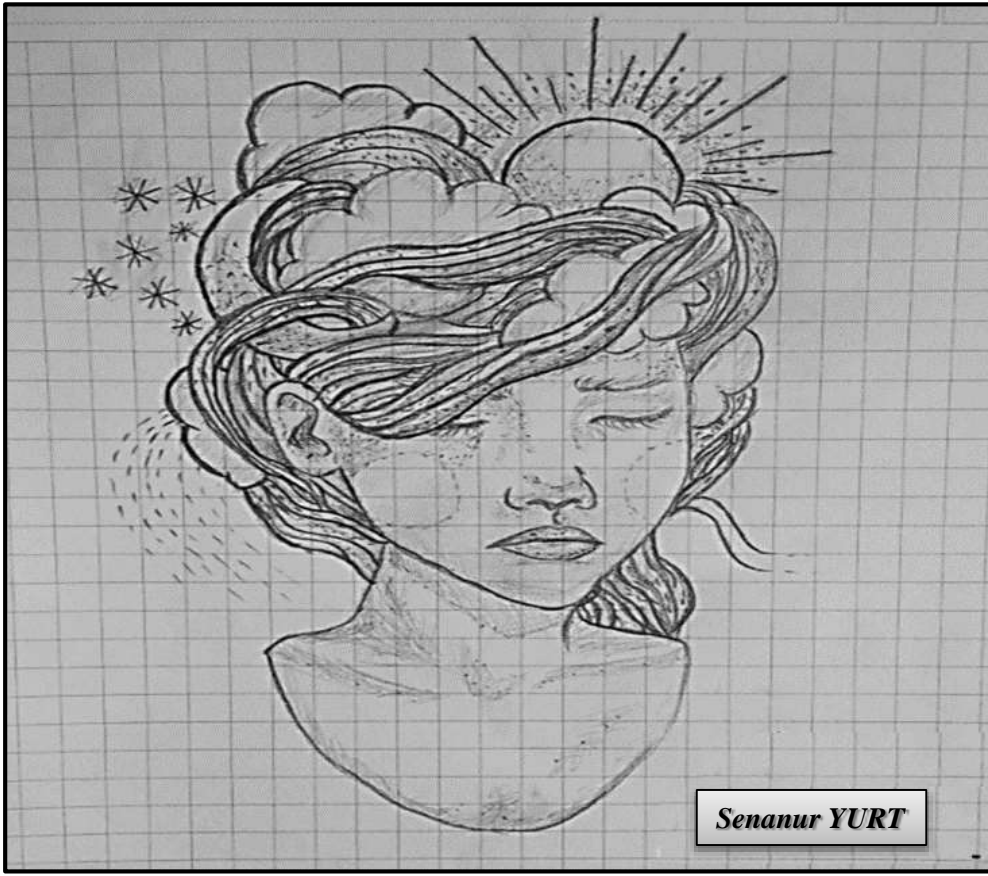
Geliyor düşman
Kimsede yok korku, heyecan
Çünkü "Çanakkale geçilmez" dedi
Tüm yurttaki her insan

On üç yaşındaki Fatih
Otuz yaşındaki Mehmet
Yetmiş yaşındaki Ali
Düşmana karşı yürüyün artık hadi

Düşman topraklarda
Giriyor surlarımıza
Analar gönderin evlatlarınızı
Düşman yurdumuzda

18 Mart 1915
Herkesin kulaklarında çınlıyor bu ses
Giriyor düşman ülkeye
Bir tarih yazıyor Türkiye

Düşman korktu kaçtı
Bu birliğe kim gelebilir karşı
Yurtta var sevgi, saygı
Düşman buna dayanamazdı

Senanur YURT

Sena TUNCEL OKYANUS

Sen okyanusun tuzlu sularının gözlerinden akması ne demek bilir misin?
Peki, gökyüzünün mavisine maruz kalmış denizlerle gözyaşlarının eşitliğini?
Sen benim canımın derinlerindeki kırık parçalardan oluştuğunun farkında mısın?
Bir bebeğin masum gözlerini açamayışı gibi
Bir gecenin sessizliğinde duyulan rüzgârın uğultusu
Düşün, bir ilkbahar sabahı kadar derinlerden duygular
Küçüklüğümün, kalabalık oyunları kadar içten
Kulaklarıma yabancı bir şarkının ilk duyduğumdaki huzuru kadar
Her bir kum tanesinin avuç içime sığındığındaki düşüşler
Biraz pembe bulutlardan da katarsak
Duyularına tercüman olacak tüm mısralar.
Ayşe teyze elmalarından kaçır tane verirdi?
Bakkal amca kalan parama kaç sakız ederdi?
Peki ya gerçekten benim babam gökyüzünde uçan bir süper kahraman mıydı?
Hani o masum inançlar kaybolmadı içimde bir kıvılcım,
Bir çocuğun düşüp de ağlamaları.
O masumiyetin sobelemelerle gülüşlere dönüşü,
Öyle kısa kısa acı tatlı ağlayışlar,
Sen öyle çocukluğum, öyle ağaçtan bir evin içine sığılmışlarımda saklısın.
Ve sevdim çok, kirpiklerinde kalan mutluluk gözyaşı damlalarını.
Pamuk şeker mi, yoksa elma şekeri mi istersin?
En çok sevdiğilerimin arasında ayrım yapmazdım bilirsin.
Deli dolu bir insan cümbüşünün içinde
Gözlerime güneş değiyor, yağmur neredesin, ıslat saçlarımı.
Kısık kısık bakışlar etrafta, samimi insancıklar içimin bir dolu huzuru
Ben hep sevdim mevsimleri.
Kitap satan seyyar satıcıları
Küçük, şirin olanlardan besledim kalbimi, yeşerttim güzelliklerle, ışıklarla
Sen başımın sol tarafına saplanan ağrıları içtenliklerle kapattığımı da bilemezsin
Durup durup ağlayışlarımdan sebebinin çocukluğumun hasretlerinde
gizli kaldığının da farkında değilsin
Sürekli gülüşlerimin aşktan olduğu,
Bir edebiyat dersine âşık olduğum kadar gerçekliğindeki sevinçlerim.
Ah şimdi o tüm mutluluklarımı çarpıp sonra da toplasam mı?
Okyanuslar kadar güzel olacak mı?
Gel, okyanusun mavisini bekliyorum.
Bir ömrümün süregeldiği şu güpgüzel hayat kadar
Sevişlerim hala içten, çocukluğum hala senden...

Beyza YURTOĞLU TÜRK OLMAK

Kaç yaşında olursa olsun kanı deli akar, heyecanlıdır, şerefli, namusludur, sıcakkanlıdır, misafirperverdir, duygusaldır, yardımseverdir, vatanına aşırı sevdalidir, sahiplenme duygusu onda çoktur, saf ve iyi niyetlidir, ciddidir, sadıktır, tanıdık görünce arabayı üstüne sürer, bayrağına vatanına ihanet etmez, kutuplardan sonraki ikinci bilinmeyendir, kılıcı insafsız bir beceriyle kullansa da yendiği insanların yarasını sarmakta ustadır. Onun yalnız sonsuz bir cesareti değil iradeleri sersemleştiren bir sihirbaz zekâsı vardır, annesinin karnından çıktığı günden beri profesyonel askerdir, zekidir, çeviktir, diyar köylüsünün orak, kâtibinin kalem hatta kadınlarının etek tutuşlarında bile silaha sarılmış bir pençe edası vardır. Ata biner gibi oturur, keşfe yollanan asker gibi uyanık yürür, biricik sevdiği şey hak ve hakikattir... Bu kişi, bu millet kim dersen Türk'tür o...

Gurur veriyor bana Türk olmak, tat alıyorum ekmeğimden. İtalyan şair Tosco'nun da dediği gibi "Türklerden bahsediyorum... Düşmanına saldırırken amansız bir kasırğa, korkunç bir denize ve insafsız bir yıldırıma benzeyen Türk, dost yanında ve silahsız düşman karşısında bir seher yelidir, berrak bir göldür". Her güçlüğün olduğu gibi Türk'ü kıskanan, işlerini bozmaya ayağına dolanmaya çalışanlar var. Bunun en yakın örneğini 15 Temmuz gecesi yaşayarak anladık. Her Türkiye sınırlarında yaşayan, büyüyen Türk değildir; Türklüğü damarlarındaki asil kanda barındırandır Türk. O gece bize ihanet edenler Türk değildir! Onların içlerinde biriken ihanet duygusu tanklarla dışarı taşıtı o gece. Bir yeri elde tutmanın fethetmekten zor olduğunu daha iyi anladık o gece. Bir karış dahi olsa vatan toprağını düşmana bırakmayacağımızı, ancak aldığımız fiyata vereceğimizi, o fiyatın da sadece kanla ödeneceğini anlattık onlara. O gece içimize sızan şeref mahrumlarını temizlemeye yemin ettik. Ana avrat bacı kardeş... Yediden yetmişe herkes canını koydu ortaya. Sokağa çıkamaya analarımız, ninelerimiz dualarıyla yardım ettiler. Canlı bir inci ve paha biçilemez olan asil Türk anneleri evde secdede Allah'tan yardım isterken düşmana izin vermemeyi aklına koyan yiğitlerimiz ve cesur kadınlarımız sokaklarda direndiler.

Şunu unutmasınlar ki Türk korkmaz korkutur. Bir şeyi isterse onu yapmadıkça vazgeçmez. Hangi işe el atarsa başarır.

Ramazan ÇETİN SADE KAHVE

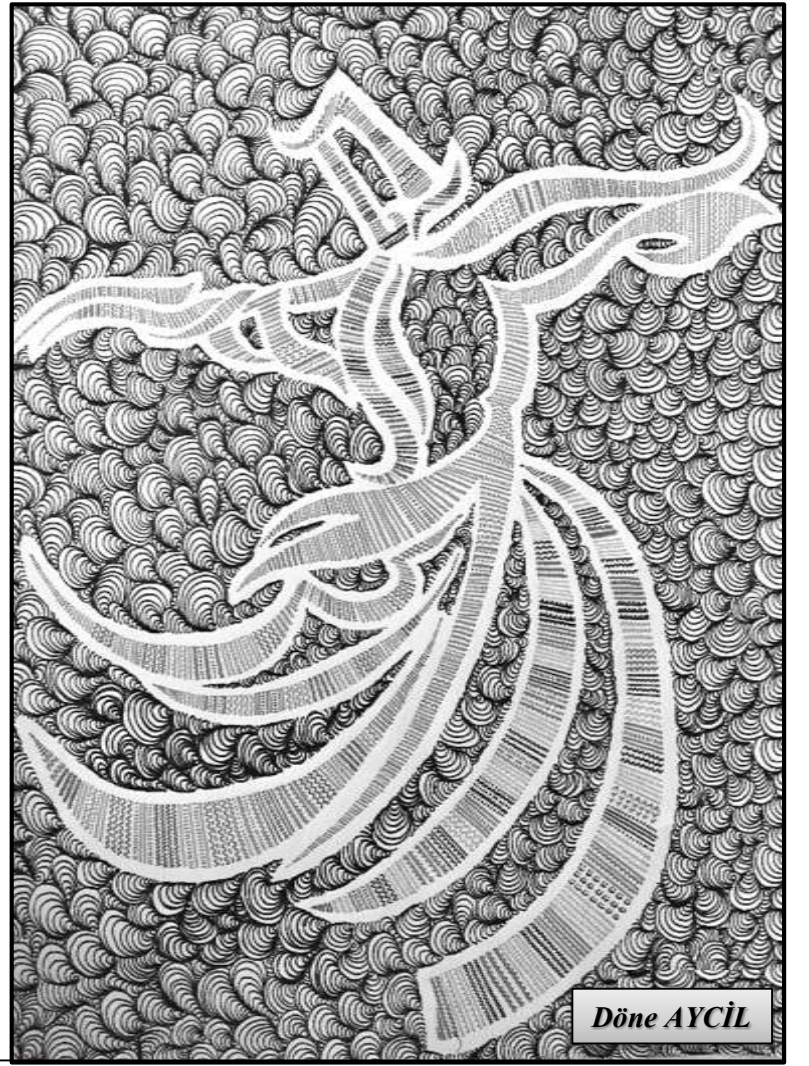
Yine ıslanmış
O İstanbul gözlerin
Korkmuşsun, üzölmüşsün yine
Gözlerin dolmuş
Ellerin uçmuş gökyüzünden

Yine savrulmuş
O sonbahar saçların
Ağlamışsın, kırılmışsın yine
Ellerin tutuşmuş
Yüreğın uçmuş gökzeden

Merve YÜKSEL
GİDİYORUM

Gidiyorum...

Tüm korkularımdan, umutlarımdan, bekleyişlerimden...
Hayatın acı gerçeklerinden ya da gerçekleşmeyenlerden...
Hayallerle süsledim gidişlerimdeki hayata.
Umutlarla suladım açamayan çiçekleri.
Bekledim beklenmeyecek gelişleri.
Ne gelen oldu ne giden...
Ağladım çoğu zaman mısralarımda.
Ben derdimi kaleme döktüm o da içini kağıda...
Hayatın bütün kavgalarından kaçmak istedim,
Huzuru elime tutuşturulan kağıt ve kalemde bulmayı umdum.
Katran karası hayattan, bembeyaz bir sayfa aradım kendime.
Ne ben eski bendim ne de kağıtlar eskisi kadar beyaz.
Şekillendirdiğim hiçbir yazı iz bırakamadı kağıtlara.
Kurduğum hiçbir hayal yön veremedi hayatıma.
Ah! Özgürlüğe kanat çırpın kuşlar...
Takılsam peşinize, göçsem uzak diyarlara
Kabul eder mi gökyüzü beni de?
Ben de kuşlar kadar sevdalıyım gökyüzüne
Ve gidiyorum...
Maviyi "en"lerle yaşamak üzere .

Hasan CEYHAN
MUTSUZLUKLAR ARASINDA

Adam düşünceliydi. Masadaki silahına baktı ve tetiğini kontrol etti. Galiba birkaç mermi vardı. Odasının penceresinden geçen bir ışık çenesini sıvazlıyordu. Adam geçmişini hatırladıkça utanıyordu ve düşünmeye devam etti. "Sabah yine onu gördüm, hayır inanmıyorum bunu nasıl yapıyordu. Nasıl nefesimi kesiyor, beni nasıl derin gözlerine çekebiliyordu. Bu garip duyguyu içimden söküp atmak istiyorum. Ama o bunu engelliyor ve zamanla gözümde o kadar çok tatlılaşıyor ki. Sokağın sonuna kadar ona baktım, evet gitmişti. Aklımdan çıkaramadığım bir şey vardı ki o da sabah güneşinin yüzüne vuruşu. Sonra birden durdu, arkasına baktı ve beni gördü. O zaman şöyle demek istedim: 'Lütfen gitmesen sabah ışığı öyle güzelsin ki!' Gözleri kuyu gibiydi. Sanırım içine düştüm ve beni bir daha kimse bulamadı." Adam tüm bunları düşünürken gözünden düşen bir damla yaşın sıcaklığını hissetti ve kendine geldi. İçkisinden bir yudum aldı, paltosunu giyip dışarı çıktı.

Galiba yağmur yeni bitmişti. Yürürken çizmeleri çamura değdikçe bir ahenk dizisi oluşturuyordu. İki adım önünde üstü başı yırtıklar içinde olan küçük bir çocuğun ağladığını gördü. Yanına gitmek istedi ama cesaret edemedi. Yoluna devam etti adam. Hanlardaki insanlar sarhoş, kendini bilemez, pis adamlardan ibaretti. Delicesine birbirlerine veya etrafa küfür sarf ediyorlardı. Sonra hiç düşünmeden silahını çıkarttı adam. İçeri girdi ve silahının namlusunu bir sarhoşa doğrulttu. Sarhoş hayasızca adama sövüyordu. Adam önce sarhoşu boydan boya bir süzdü ve manalı bir biçimde tebessüm etti.

Sonra tetiği çekti. Kulak yırtıcı bir ses, biraz kırmızı, hayat kadınlarını tiz çığlığı ve saçma sapan gürültüler... Adam bir an önce oradan uzaklaşmak istedi, sonra vazgeçti. Vurduğu sarhoş adamın yanına gitti, ağızındaki sigarayı aldı ve oradan uzaklaştı. Dışarı çıkınca ağlayan çocuğu gördü. Çocuk gülümseyerek adama baktı, adam da ona baktı. Sonra aldığı sigaradan derince, ama mutlu bir şekilde içine çekti. Düşünceliydi adam, sadece düşünüyordu. Yaşadığı hayat artık bir pislik yuvasına dönmüştü. Aniden sağanak bir yağmur kendini gösterdi. Adam yürürken onu gördü, evet oydu. Gayet iyi anımsıyordu bu sözlerin içinde boğulmayı. İyi biliyordu o gözlerde boğulmayı. Yanına gitmeye karar verdi adam. Tam yolu yarlamışken handa vurduğu adamı gördü. Şaşırılmıştı adam, onun hala nasıl ölmediğine. Yaralı halde, sokakta ona gülen çocuğun gırtlığına bıçağı dayamış ve olamaz hayatında sevdiği, daha adını bile bilmediği kız da aynı durumdaydı.

Sarhoş ve yaralı adam, hırlayarak gülüyordu. Önce çocuğun sonrada kızın boğazını kesti. Adamın gözleri kan çanağına dönmüştü. Çılgınca bağırdı ve sarhoş adamın üstüne mermisi bitene kadar sıktı ve oradan hızla uzaklaştı. Kaldığı otele gitti. Masasına oturdu ve sakinleşmeye çalıştı. Düşünüyordu adam. Saatine baktı, gözündeki yaşları elinin tersiyle sildi. Silahını masanın üstüne koydu, tetiğini kontrol etti. Hala bir kurşun vardı. Adam sebepsizce güldü. Şimdi ne yapacağını gayet iyi biliyordu. Oturduğu sandalyeden kalkıp paltosunu giydi ve odayı terk etti.

İMTİYAZ SAHİBİ

Gazi AYDOS

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Mustafa ERDAL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hülya DERİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Korkut GÜLTEKİN

YAYIN KURULU

İlyas ÖZÇELİK

Hacı Bayram CAN

Dilek YURDAKUL

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU LİSESİ

Yavuz Selim Mah. Hükümet Cad. Anadolu Sok. No:1

Çubuk/ANKARA 0 312 837 79 00